

men de ende med at briste. Thi, siger Ministeren, den Sum, der blev begjæret for Verne, oversteg, hvad man paa nogen mulig Maade kunde give for dem. Denne Sum maa da ikke være bleven begjæret af Marineministeriet, det maa vel være den, der er bleven begjæret af Eierne af Verne, thi det maa jo da forudsættes, at der virkelig har fundet Forhandlinger Sted mellem Eierne af Verne og Ministeren; det kan jo ikke fortaas anderledes. Det er imidlertid ikke mig bekendt, at saadanne Forhandlinger have fundet Sted, men det skal jeg nu ikke komme videre ind paa, idet jeg antager, at et med disse Forhold særlig bekendt Medlem her i Thinget vil oplyse, hvilke disse Forhandlinger have været, hvilke Tilbud der ere blevne gjorte eller afviste fra Statens Side, og dette maa altsaa foreløbig staa hen som noget endnu Uopklaret. Men altsaa, efter alle disse Forhandlinger er Resultatet efter disse 2 Aar det, at vi nu ere komne saa vidt, at Ministeren har ladet afholde Licitation for at faae de fornødne Sten til at bygge Havnen med, men hvorledes disse Bud ere, vide vi ikke endnu, og om det ikke bliver meget, meget dyrere, veed Ministeren ikke, men han haaber ikke, at det bliver dyrere end Bevillingen; han veed det naturligtvis ikke. Han er derfor alligevel beredt til at fremskynde denne Sag saa meget som muligt, det vil sige, saa meget som det er Sænderrigsministeriet muligt. Jeg tror nu egentlig ikke, at disse Oplysninger kunne kaldes opmuntrende; der er i hele denne Tid endnu ikke truffet de fornødne Forberedelser til at kunne begynde paa Arbejdet, og vi have endnu ingen Sikkerhed for, hvad det vil komme til at koste. — Dernæst gik Ministeren over til at omtale Trafiken mellem Göteborg og Frederikshavn. Den høitærede Minister begyndte der med at udtale, at jeg ikke havde Ret til at betegne det Skib, der besørgede Trafiken, som meget for lille; han havde aldrig hørt nogen Klage over den Ting og havde forøvrigt heller ikke kunnet skaffe noget andet Skib. Denne sidste Bemærkning, at han ikke havde kunnet skaffe noget andet Skib, forstaar jeg ikke, thi at det ikke skulde være muligt at leie et andet Skib — jeg har ikke officielle Klager liggende, men man hører dog fra alle Sider, at det er for lille til denne Fart — ser mig noget underligt ud. Nu siger den høitærede Minister, at en af Grundene, hvorfor han ikke kunde det, var, fordi han ikke vilde entrene med et privat Dampskibsselskab, som vilde overtage Farten paa denne Rute, thi en saadan Rute, der var i Opkomst, mente han selv at maatte drive. Naar man nu sammenholder Ministerens Udtalelser om, at Skibet er godt, at

han aldrig har hørt nogen Klage over Indretningen eller den Maade, hvorpaa Skibet føres, og at Ruten er i Opkomst, med, hvad der senere er blevet oplyst af Ministeren, kan jeg ikke negte, at det ikke forekommer mig at være ganske beroligende, thi senere siger den høitærede Minister, at Betingelsen for, at Ruten kan arbejde sig op, er den, at man faar et andet og kraftigere Skib, der er bygget til denne Fart, og som egner sig fuldstændig til denne Fart, og vi faae saaledes at vide af den høitærede Minister, at det, der er, ikke egner sig til Farten og er saa lidet brugbart, at det er en Hindring for, at Ruten kan komme op, og for, at der kan gjøres de nødvendige Forandringer med Hensyn til Ruten, og dernæst erfare vi med Hensyn til Opkomsten, at den Sag forholder sig saaledes, at der endnu ikke er gjort Noget som helst. For en halv Snes Aar siden blev Broen over Limfjorden bevilget og bygget med Anvendelse af uhyre Summer og uhyre Arbejde, og Motivet hertil, det, der bragte Landet til at bære dette Offer, var Hensynet til denne Rute, til den hurtige Trafik fra Sverige over Göteborg, Frederikshavn og Malborg til Tydskland. Men nu efter saamlige disse Mars Forløb, efter at den høitærede Minister har regjeret i al den Tid, i hvilken Broen har været færdig, ere vi ikke komne videre, end at den høitærede Minister nu erklærer, at Noget kan der maaste nok gjøres for at bringe en virkelig Forbindelse til Veie over Göteborg mellem Sverige og Tydskland, men det er ikke en Gang sikkert; det vil meget afhænge af, hvorvidt man kan faae Banerne til at kjøre hurtigere, og endelig hvorvidt man kan blive enig med Tydskland, og om det nogeninde sker, veed den høitærede Minister ikke; der vil imidlertid om nogen Tid komme en Kongres sammen af Repræsentanter for forskjellige Jernbaner, og da vil den høitærede Minister tage den Sag under Overveielse, om man ikke kunde gjøre den gennemgaaende Trafik bekvemmere, og om det ikke var muligt at komme til et Resultat, som var tilfredsstillende, hvilket man ikke hidtil har kunnet naae i de sidste 10 Aar eller 6 til 7 Aar. — Den høitærede Ministers Bemærkning med Hensyn til Ansættelsen af Postinspektøren skal jeg kun notere, da den i Virkeligheden alene er en Gjentagelse af, hvad jeg har sagt. Den høitærede Minister ansøgte kun den ikke uinteressante Grund, at man ikke vilde, at Postinspektøren for Sylland skulde bo i Sylland, fordi Administrationen betragter det som vigtigere, at han er her, hvor Kontoret er, end at han er, hvor Distriktet er. Dette er en saa bureaukratisk Tanke, at jeg tror